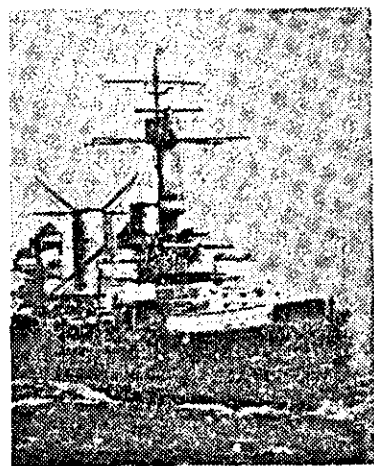

НАШЕТО ЧЕРВЕНО ФЛОТ

Чрез мощен народен флот — за свободна и благоденстваща България

ВЕСТНИК НА МОРСКИТЕ НАРОДНИ ВОЙСКИ.

РЕДАКТИРА КОМИТЕТ.

ДЕНЪТ НА СЪВЕТСКИЯ ВОЕННО-МОРСКИ ФЛОТ

На 28 юли трудящите се от цялата съветска страна, ще демонстрират пред лицето на света своите огромни постижения по укрепване на боевата мощ и отбраната на своята страна и своята любов и привързаност към военно-морския флот.

На 28 юли Съветските народи тържествено ще чествуват деня на своя славен военно-морски флот.

Мина повече от година от като втората Световна война завърши с разгрома на фашистка Германия и с блестяща победа на Съветската страна. В жестоките боеве с германските нашественици — военно-морския флот на С. С. С. Р. достойно си извоюва безсмъртна слава и вечна благодарност на съветските народи. Винаги в първите редици в най-решителните за страната минути, съветските моряци спечелиха любовта на своя народ.

Съветските народи не желаеха войната, но упорито укрепваха своя флот и армия, готвейки се за отбрана. И когато на 22 юни 1941 год., хитлеровите орди, нарушавайки най-вероломно договора за ненападение, нахлуха в руската земя, целият народ по заповед на своя любим вожд, като един се вдигна срещу поробителя. В първите редове, в защитата на Родината бяха съветските моряци. На суша и море, те посрещнаха врага и в яростни боеве на живот и смърт, отстояваха своето право на свобода и независимост.

От Ледовития океан до Черното море в четири годишна жестока и неравна борба, съветските моряци упорито биеха врага и бранеха свещенната руска земя. По морета, по езера и реки, а там където се налагаше и на суша, славните краснофлотци громяха тевтонските нашественици и всяваха ужас в сред техните редове.

С възхищение и гордост ще си спомнят поколенията за мъжеството и героизма на съветските моряци, а имената на Севастопол, Ленинград и Одеса ще останат безсмъртни легенди за слава на съветските хора и за страх на враговете.

Съветският флот, преминал през изпитанията на жестоката борба, излезе от нея още по-силен и по-мощен, окрилян от духа на беззаветно преданите на своята велика Родина моряци.

В деня на съветския военно-морски флот, когато народите на необятната съветска страна чествуват голямото дело на своите моряци, ние, българските моряци и целия наш народ, изразяваме нашите горещи братски привети и нашата дълбока благодарност към жертвите на руските моряци, уверявайки ги в нашата вечна благодарност и в нашата верна и никога ненарушима дружба.

Малкият български флот обещава да бъде достоен ученик на своя по-голям брат — освободител и винаги да върви рамо до рамо с него за защита на общославянските интереси.

Червеният флот, създаден от свободните съветски народи, възпитан и ръководен от славната болшевишка партия и великия Генералисимус Сталин, е верен страж на своята необятна Родина и нейните морета.

Червеният флот е гранитна опора на мира и мирния труд на всички свободолюбиви народи!

Червеният Сталински флот е непобедим!

Вечна слава на съветските моряци!

Да живее и крепне дружбата между Червения флот и Отечествоно-фронтиска България!

ВЕЧНА И НЕРАЗРИВНА ДРУЖБА

(По случай чествването празника на Червения флот).

Бяха дни на непрогледен мрак и кърваво народно страдание. Черни дни, покрили с позор предателското дело на фашиските власти, но в същото време и светли дни, увенчани с слава величествения подвиг на плеада безименни герои, паднали с чест и достоинство в името на народната свобода. В тия тежки и непосилни дни, обяни в младежка кръв и майчини сълзи, каления в борби и изпитания български народ не изгуби своята надежда. Той чувствуваше, той вярваше, той дълбоко беше убеден, че там зад Черното море, великият руски народ ще подари още веднаж неговата свобода! И така станало. В победен марш напред, славната и непобедима Червена армия, разчиствайки пътя си от фашистките бандити, достигна до нашата североизточна граница и една слънчева утрин, съветските бронекатери прорязаха водите на Дунава, отправяйки се към нашия бряг. Те, безстрашните и смели краснофлотци, достойни наследници на героите от „Аврора“ и „Потемкин“, като разноцветна дъга разкъсаха буреносните облаци покрили родното небе и първи възвестиха изгрева на свободата.

Днес, когато ние чествуваме

ПРАЗНИКЪТ НА ЧЕРВЕНИЯ ФЛОТ

Безгранична е радостта на българското морячество, което има щастие да приветства героите от славния Червен флот по случай бойния им празник. Още повече то се радва сега, че тая радост ще бъде изразена в братска прегръдка. Чувството на неизменна признателност към народите на Съветския Съюз и славните Червена армия и флот е дълбоко заседнало в душата на всеки българин пред две велики дати на годините 1878 и 1944. И той винаги е чувствувал дълг да дава израз на тази признателност. Наистина, за нещастие, често пъти в решителни исторически моменти, нашия народ беше тласкан в противославянски пътища по вината на владетели, чужди на народните чувства и интереси, пропиги с органическа омраза към славянските народи и особено към великия руски народ. Но днес, освободени от немското и фашистко потисничество, не само ще дадем свободен полет на чувства и признателност, а най-широка възможност за истинска дружба на културно, стопанско, военно и морско развитие между нашия народ и народите на Съветския Съюз и всички славянски страни.

Празникът на Червения флот е празник и на нашия малък флот, защото Червения флот в едно с Червената армия, под гениалното ръководство на Генералисимус Сталин, възроди великата и ненарушима дружба на славянските народи. Пред този празник на-

бойния празник на Червения флот, не можем да не изразим нашето чувство на благодарност и дълбока признателност към славните руски моряци. Ние, българските моряци, които в последствие имаме щастливата възможност да водим съвместна борба срещу коварните мини, едновременно чествуваме и нашата бойна и ненарушима дружба изградена върху славните традиции на още по-славния Червен флот и споена с общо пролятата кръв на съветските и българските моряци.

Ние в същото време даваме и тържествен обет, че ще съхраним в най-съкровени гънки на нашите души безграничната любов, която питаем към нашите другари краснофлотци и ще накажем най-безмилостно и безпощадно всички ония, които се одързостят да посегнат върху нея.

Да растне и крепне за вечни времена неразривната връзка между съветския и българския флот, а чрез нея и тая между двата славянски народа!

Вечна слава на падналите герои моряци!

Да живее великият Сталин, вдъхновител и върховен Вожд на Червената армия и военно-морски флот!

шия малък флот издигна най-фисоко истината: „Ненарушима дружба със славянските народи, начело със Съветския Съюз, е гаранция за свобода и независимост“. Тая истина, обаче, трябва да слезе от висотата на пожеланията, до низините на реалната действителност. Тя не иска мечти, а реални форми, в които славянската общност да добие жив образ и открити творчески сили. Защото не е достатъчно да кажем само, че сме братя но и братски трябва да вървим напред. Трябва да работим, за да изкореним всички тежки остатъци от нашето жестоко минало, от егоизъм и шовинизъм. И най-после, ние желаем да се сближим и разберем, за да облекчим живота на нашия народ и му дадем възможност да си организира по-добър и по-лек нов живот. Верни на славянското бойно единство срещу общия враг и опрени на вечната дружба със Съветския Съюз — защото тя наистина е вечна в сърцата на българския народ — нашия флот и България никога не ще изпуснат десницата на своите славянски братя, на своя освободител — народите на Съветския Съюз.

Вечна слава на загиналите червенофлотци за свободата на нашия народ!

Вечна слава на най-големия защитник на славянството, Генералисимус Сталин!

Безпределна признателност и слава на Червения флот!

Кап.лейт. Ст. Николов

ДА ТРЪГНЕМ ПО ТЕХНИЯ ПЪТ!

28 юли е денят на братския Червен флот. В тоя ден народите на С. С. С. Р., ведно с всички свободолюбиви народи ще чествуват постиженията и бойната слава на краснофлотците, на тия, които в дните на изпитания, както в гражданската, така и във великата Отечествона война, очудиха света със своята безпримерна храброст, боева способност, издържливост и дисциплина.

Съветския съюз с право може да се гордее със своя Червен флот.

Роден в пламъците на великата Октомврийска революция, той съумя да се справи с враговете си и преодолявайки всички пречки, израстна като могъщ страж — пазител на бреговете на необятната си социалистическа Родина.

Въпреки грамадните трудности, Съветският съюз, ръководен от Ленин и Сталина, изгради своя флот — тъй необходим за успеха, напредъка и отбратата на свещенната Съветска земя.

И днес народите на С. С. С. Р., горди от победите и постиженията на своите рожби — Червената армия и флот, с още по-голям интусаизъм и всеотдайност работят за светлото бъдеще на своята велика Родина.

Свободолюбивият български народ и морячество, радвайки се от все сърдце на успехите на своя по-голям брат — славния Червен флот, ще вземе активно участие в отпразнуването на тоя велик ден.

На 28 юли ние ще демонстрираме своята обич и адмирация към нашите съветски братя-моряци. Същевременно ние ще заявим високо пред света, че нищо не е в състояние да разруши вечната дружба, цементирана чрез взаимни бойни действия по Дунава и Черно море между двата кръвни славянски братя. Ще заявим също, че всеки, който се опита да направи това, ще срещне решителния отпор на целокупното българско морячество и българския народ.

Но тоя ден, също трябва да бъде ден за ценна поука. Адмираторите Червения флот и неговите постижения и възхищавайки се от величавите му победи, ние трябва да проследим неговия труден път и се поучим от твърдостта, волята и непрекъснатия денонощен труд на съветските хора.

Да се поучим и тръгнем смело по техния път. Само като застанем с лице към хилядите актуални за нашия флот въпроси, с желание да ги разрешим, а не да бавим тяхното разрешение, ние ще създадем свой народен флот, който достойно ще отстоява морските интереси на българския народ. Всяко умуване, шикалкаване и забавяне, услужват народните врагове и реакцията. Стоманият дух, творческата амбиция и железната дисциплина на краснофлотците, нека ни бъдат като пътеводно начало!!!

Нека безпримерния героизъм и себеотрицание на червенофлотеца ни бъде пътеводно начало за нашата дейност

ФЛОТЪТ НА С. С. С. Р. В ОТЕЧЕСТВЕНАТА ВОЙНА

В неумолнимия си стремеж към топлия и открити морета, руския народ е записал, наред с най-големите и велики морски държави светли страници в световната морска история, свързани с имената на световно известни адмиралите: Ушаков, Сенявин, Нахимов, Макаров и др.

Особената политическа обстановка, обаче, в периода между двете Световни войни, наложи на новата Съветска държава да създаде най-силната сухопътна армия, каквато до сега историята не е познавала и флот, развит до степен на достойно сътрудничество при дейността ѝ в приморските театри на войната.

Въпреки това, през Отечествената война руските моряци със своите действия и в стремежа си да не изостанат поназад по самоотверженост и героизъм от Червената армия, надхвърлиха рамките на едно обикновено сътрудничество с нея и още на 7 ноември 1941 год. получи заслужената оценка на главнокомандующия: „ние имаме сега една прекрасна армия и прекрасен флот, които с ударите си отстояват свободата и независимостта на нашата Родина.“ *)

Още в началото на войната германското командване постави следната задача на своите морски сили: Блокада на съветския флот по всички морета, с последователното му унищожение с помощта на авиацията и заемане на базите откъм сушата, с цел, да се осигури безпрепятственото предвижване на опрението на морето флангове на армията и изолирането на С. С. С. Р. от външния свят.

Нито една обаче от поставените цели не беше постигната, защото руското командване срещу това противопостави своя прост, ясен и целесъобразен план за действие: „Унищожение на немските окупатори, където и да се намират те“, което доведе до пренасяне на унищожителната война и по моретата, където се развиха хиляди бойни действия, понякога превръщащи се в големи морски операции, като отбраната на Одеса и Севастопол, стоварването на десанти и др. Нещо повече, още в първите дни на войната, германския план претърпя пълна катастрофа и инициативата премина в ръцете на червенофлотците; нито на един руски фланг не е била произведена атака от немците, откъм морето, до като до края на войната страш-

ните руски десантнически всяваха непрекъснато страх и ужас сред немските окупатори.

Последователно „съкрушителния“ германски „блиц-план“ беше свършенно съборен и се обезличи до степен до охраната на собственото морско снабдяване и проява на свърх усилия за отбиване на многократните руски десанти.

Надмощието в борбата на русите при опрението на морето флангове на биещите се, се вижда най-добре от обстоятелството, че при настъплението на германците към Сталинград, опрението на черноморието им фланг се влачеше винаги много по-назад от сухопътните фронтове и обратно, при настъплението на русите към Бесарабия, приморските им флангове винаги предшествуваха доста напред сухопътния фронт.

Въпреки общия характер на бойните действия по руските морета, все пак различните им географски условия са наложили своя отпечатък и върху самия характер на войната в тях.

На Балтийския театър на войната, главното ядро на руския флот се намираше в най-неблагоприятно положение, защото единствената му база Ленинград беше свършенно открит и изложена на непосредствените удари на немците, базиращи се в защитите фиорди на Финландия. Ето защо, тук пламна ужасната борба за отбраната на Ленинград, в която червенофлотците балтийци показаха чудеса от храброст, защото те най-добре знаеха, че с Ленинград е свързано съществуването на любимия им флот и достоинството на съветския моряк и съветската Родина. Благодарение само на съдействието на Балтийския флот, отбраната на Ленинград можеше да удържи срещу огромната обсадна машина на немския окупатор; паметни ще останат в историята на Червения флот борбата в кронщадския рейд, за удържане на укрепения приморски район „Ораниенбаум“ с форта Красная горка и безпримерната борба на малката Ладожка флотилия, за поддържане връзката и снабдяването на обсадения град. Те спасиха до голяма степен крепостта от неминуема гибел.

Славните черноморци, страшните десантнически от Крим и Феодосия и яростните отбранители на Одеса и Севастопол, заслужено зачудиха света с героизма и самоотвержеността си в люта борба срещу подлия враг! Благодарение само на тях и на връзката, която те осигуряваха по море на обсадените крепости, се дължи осъществя-

ването на решителния изтощителен маневър на руското главно командване, за смилане и задържане на по-голямата част от германските армии и отслабване на удара към Сталинград. Вместо блокадата на руските пристанища, германците се видяха тук с напълно унищожена конвойна и съобщителна система по море. А ужасът от налиташите ежедневно червенофлотски десантни части по бреговете на Крим и цялото черноморие, достигна тогава и до нашите брегове, където противника беше принуден да строи бункери и държи неизползвани множество войски и материали.

При оттегляне на умразния окупатор, черноморци първи, като разгневени оси, яростно налитаха по крепостните фортове и далеч в морето и доунищожавайки го, му дадоха достойна отплата за подлите издевателства в поробената им земя.

Неузнаваемите северняци сред най-страшната природна стихия на студеното и сковано в лед Сеоерно море, със скромните си и малки средства отбиваха непрекъснато напъна на подлия противник към решителния за общия ход на войната град—пристанище Мурманск. Но не само това, те даже намериха сили и средства в себе си, да спънат подвоза на хитлеристите към северна Норвегия, а в единични случаи, смъртно нараниха с торпедата си гордостта на германския флот—линейния кораб „Тирпиц“.

Така, флота на С. С. С. Р. в Отечествената война оправда напълно надеждите, които върховното командване и народите на великия Съветски съюз му възлагаха, като не допусна не само да бъде опетнено името на руския моряк—червенофлотец, както самозабравилите се хитлери похотливо очакваха, но и се нареди достойно наред с Червената армия, като главен фактор за извоюване на победата. — Кан. II р. Палазов

По съобщения от Колумбийския университет, през време на последната Световна война бил изобретен уреда „магнитен самолетен детектор“, с помощта на който самолетите имали възможност да откриват неприятелските подводници, движещи се под водната повърхност. Уредът се състои от магнетически детектор и елемент, които реагират от магнитните силови линии, излъчвани се от корпуса на подводника.

В мирно време уредът, според предположения, се използва за определение геологическия строеж на морското дъно или откриването на предмети, намиращи се под повърхността на морската вода.

ТРУДОВО-КУЛТУРНА БРИГАДА В СЕЛО ДЕБРЕНЕ-ДОБРИШКО

На 13 и 14 юли т. г. Проф. дружеството на Военните служители—Варна, устрои трудово-културна бригада в с. Дебрене—Добришко, в помощ на своите братя селяни в Добруджа.

Частът за тръгване е определен. Десятки бригади чакат пред Областния к-т на Отеч. фронт. Ето, сигнала се подава и ние с песни, ура и развети знамена се понасяме на север. Пътуването бе весело и приятно. Пристигнахме в определеното ни село. Радостта в селото бе голяма! Бригадата, бе първата която посещаваше селото. Бригадирите бяха разквартирувани, а селяните се събраха на общоселско събрание, на което им се обясни целта и значението на трудовите културни бригади в помощ на селото и се дадоха някои пояснения за работата на бригадата.

На 14 юли т. г. рано сутринта, бригадата започна усилено своята работа, разделена на 6 групи: коларо-железарска, оксиженна, тенекеджийска, шивашка, общарска и сарашка. През целия ден селяни, селянки, млади и стари, непрекъснато, на групи носеха за поправка своите коли, уреди, сечива, съдове, обуца, хамути и дрехи, които опитните бригадирци поправяха или новонаправяха и веднага ги връщаха на радостните селяни.

На обяд от името, на О. ф. комитета, на бригадата бе даден другарски обед, след който работата продължи непрекъснато до вечерта. На края се устрои общоселски митинг, на който др. Плугчиев говори за вътрешното и външно поло-

жение на страната, като порица подлата политика на реакцията у нас и в чужбина. Даде се обяснение на селяните по приложението на гласуването от Народното събрание ради законите, като Закона за аграрната реформа, за незаконно забогателите, за чистката в войската и пр., а др. Зидаров даде отчет за извършената от бригадата работа и за значението на трудово-културните бригади в помощ на селото. Речите и не двамата оратори бяха изпратени с бурни ръкоплескания.

На края се гласува резолюция, в която се иска по-смело прокарване на всички гласувани закони, порицава се злостната политика на реакцията и се иска по-скорошен мир на нашата Родина.

При състав от 30 души, бригадата извърши работа за 119,650 лв., като особено се отличиха групите: общарска, сарашка и коларо-железарската.

С бурно „ура“ и „да живее Отеч. фронт“, селяните изпратиха първата бригада, която посещаваше селото им с горещата молба, отново да посетим с. Дебрене.

На връщане, в землището на с. Изворово-Варненско, един от другарите забелязва, че отрудени селяни-жетвари, закъснели с прибирането на снопите си. Камiona спира, всички скачат от него и дружно се притичат в помощ на жетварите. За около 15-20 минути, снопите бяха събрани. Селяните от сърдце благодариха на бригадирите за оказаната им помощ.

Бригадата се завърна в Варна с песни и ура, доволна че е изпълнила достойно своя дълг.

Ст. Зидаров

НАШАТА БРИГАДА

В помощ на трудовата земеделска кооперация в с. Водича се организира една бригада моряци от База Варна и Торпедна флотилия.

Нашия камцион спря пред общината, където стотици трудящи се на Варна се бяха събрали, за да бъдат отправени веднага там, където се нуждаят от работна ръка. Мъже, жени, и стари и млади—всички радостни, с усмивка на уста оживено се разговарят за предстоящия трудов ден. Много бяха хората, голям беше ентузиазмът за работа. Умилно става на човек като гледа това мнозинство, как се радва и чака с нетърпение само часа за тръгване. Те знаят, че там, в селата, тяхните трудящи се братя-земеделците, имат нужда от помощ и ето, те с готовност ще я дадат.

Работници и работнички работили цяла седмица в фабриките, жертват своята почивка, жертват своето право на отход в полза на нашата Родина. Между тях са и моряците—войници, които с не по-малко желание да помогнат на народното ни стопанство, очакват своя, ред за да заминат на село.

Ето че се подава командата за тръгване и след малко ние напуснахме големия град.

Нашият камцион полетя по прашното шосе, минахме през няколко села и ето ни вече в с. Водича.

Който не е виждал море, тои не знае какво представлява петте хиляди декари кооперативна нива. Силна е кооперацията, защото се ползва с подкрепата на цялото село.

Богата е реколтата. Като погледнеш от високо кооперативните ниви, окото ти края им не може да види. Все високи, все буйни жита, без слогове и граници, все жито и жито. Вятра слабо повява, а тежките класове като развалнано мере се люлеят.

Закипя работата. Като едно голямо семейство, като рояк пчели заработиха бригадирите. Ето редят се ръкойка след

ръкойка, сноп след сноп—тежко жито.

През кратката почивка заговорих един от селяните кооператори. Между другото той каза: „Виждаш ли хе-е тамо, отатък нашата нива, там са нивите на нашите „кулаци“. Погледни ги как работят!“. Последних ръката му и на посоченото място видях „кулака“, както го нарекоха, с жена си и още една възрастна жена, прегърбен, да жънат. Нито песни си чува нито звук. Бавно върви тяхната работа. Малкото им дете подскача из стърнището покрай разпрегнатата кола. Тежка е тяхната работа—непосилна, безрезултатна.

Като в подкрепа на моите мисли се дочу шум от трите кооперативни трактори които жънаха на другия край на нивата. Слушах внимателно събеседника си и забелязах с каква гордост произнася думата „нашата нива“, „нашата земя“ Няма вече да казват „моя“, „твое“. Всичко е „наше“, общо.

Огново работа! Огново ръкойка след ръкойка, сноп след сноп!... До вечерта бяха пожънати 480 декари жито и изкосени 60 декара фий. Ето поля на общия труд. Морски

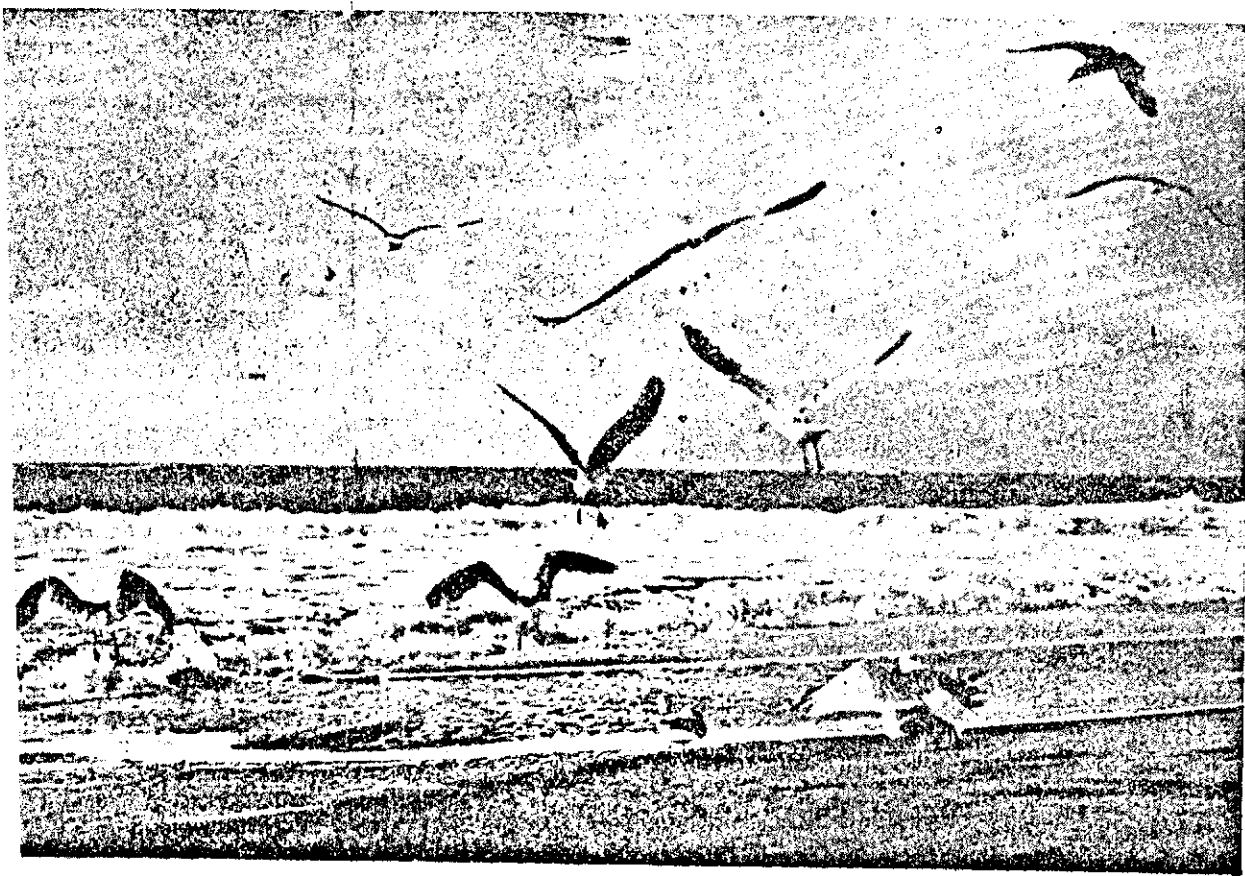
На 14 юлий, от специалната батарея при Бреговия артилерийски полк в гр. Варна бе сформирана войнишка жетварска бригада. Почти всички войници искаха да участвуват в бригадата.

Селяните от село Климентово, Варненско посрещнаха с небивал ентузиазъм бригадирите войници. Макар и 12 души на брой, те успяха да пожънат 16 декара от нивите на инвалида бай Курти Жеков.

Особено се отличиха войниците: Константин Константинов, Тодор Дитиров Иванов, Ганчо Геров Памукчиев, Петър Колев (Хардалийски) и други.

Вечерта войниците се върнаха в батареята весели и доволни от своя трудов подвиг.

Мл. в. Хр. Ил. Дръзов

*) И. Сталин. Отечественна война на Съветския съюз. Госполитиздат, 1943, стр. 35.

Съветският военно-морски флот в Отечествена война

Руският съветски военно-морски флот има богато историческо минало. Той даде талантиливи флотоводци и големи изследователи на световната наука. Военните моряци играха първостепенна роля в подготовката на революцията, а в гражданската война бяха навсякъде. Герои-моряци на гражданската война бяха адмирал Кузнецов, адмирал Галер, адмирал Исаков, адмирал Несвицкий и др.

Под ръководството на изпитания флотоводец адмирал Кузнецов, министър на военноморския съветски флот, съветският флот изумително израстна и в него бяха възпитани хиляди млади боеви командири и моряци. Изпълнявайки непоколебимата воля на Генералисимус Сталин за строителство и усиление бойното могъщество на съветския военно-морски флот, флотът усвои Сталиновата стратегия и тактика за ясно и правилно определена цел и направление.

„Да бъдем истински моряци, да умеем да побеждаваме противника на море, да плаваме непрекъснато през цялата година, да стоим колкото може по-малко на вързала, да провеждаме бойната подготовка в най-лоши условия и при най-лошо време и вълнение“, ето изискванията които, като основна червена нишка провеждаше адмирал Кузнецов в даваните от него заповеди за подготовката на военноморския флот.

В своята историческа реч произнесена по радиото на 3. VII. 1941 год. Великия вожд и полководец Сталин каза:

„Великият Ленин, създател на нашата държава казваше, че основното качество на съветските хора е, да бъдат храбри и самоотвержени, да не знаят страх в борбата, да бъдат готови заедно с народа си да се бият против враговете на на-

шата Родина. Необходимо е това великолепно качество на болшевика да стане достояние на милионите и милиони хора от Червената армия, от нашия Червен флот и всички народи на Съветския съюз“.

Тези думи на Ленина се бяха дълбоко врязали в сърдцето на всеки моряк и командир от Червения флот.

Главната задача на съветския флот, още от първите часове на войната се заключаваше в това, да се осигурят здраво застрашените флангове на Червената армия от всяка изненада откъм морето от десанти или удар на неприятелския флот, като оказва активна подкрепа при операцията на сухопътните войски, действащи в приморските области. Тази задача беше изпълнена блестящо. Голяма помощ указа съветския флот на героичната отбрана на приморските градове и военноморски бази. Дръзките активни операции на съветския флот срещу крайбрежието заето от противника, многобройните десантни операции с нанасяне в фланга удар на противника, държаха врага в постоянно напрежение.

Запазил своите морски съобщителни пътища, съветския флот нанесе чувствителни удари върху съобщителните пътища на противника, като само в първите 3 години на войната потопи повече от 1,200 транспортни кораба.

Червения Балтийски флот, за който германците съобщаваха, че бил унищожен от тях, не само, че бе запазил своите най-ценни бойни кораби, но помагаше активно на войските от Ленинградския фронт. В войната срещу Финландия Балтийският военен флот показва мъжество, героизъм и пламенен съветски патриотизъм.

Героичната отбрана на Оде-

са и Севастопол, успешно проведените десантни операции в Феодосия, Керч и Новоросийск, оказаха голяма подкрепа на настъпващите части от Червената армия. Незабравими ще останат примерите от храброст, мъжество, устойчивост, дързост при настъпателния порив, военно изкуство и майсторство, което показваха доблестните черноморци.

А какво правеха моряците от Северния флот? Те действаха при извънредно лоши условия на суровия арктичен климат, но въпреки това, изиграха грамадна роля за проваляне на противниковите планове.

Не по-малко знаменателни и интересни са действията на речните флотилии. Ненадминати ще останат подвижите на моряците от Ладожката военна флотилия при отбраната на Сталинград. Славните дела на моряците от Ладожката флотилия, които дълго време стояха на стража на единствения път за Ленинград по Ладожкото езеро, бяха отбелязани с заповед на Върховния Главнокомандуващ, Генералисимус Сталин.

Като венец на всичките тези действия на речните флотилии е бойната дейност на Дунавския военно-морски флот, който представлява наистина един триумфален поход за освобож-

даването на Великата славянска река.

За 37 месеца Отечествена война, съветския флот е потопил на противника 1 спомагателен кръстосват, 2 броненосца, 37 торпедоносца, 50 подводника, 3 минни заградители, 129 миночистача, 137 стражни кораба, 2 монитора, 12 канонерки, 79 торпедни катера, 288 стражни кораба, 850 транспорта, 89 спомагателни кораби, 392 самоходни баржи и 766 по-малки кораби.

Освен това, много други бойни и спомагателни кораби на противника са получили сериозни повреди и бяха изкарани за дълго време от строя. Като прибавим към всичко това и грамадното число бойни и спомагателни кораби и военни материали потопени, пленени и изоставени от противника при настъплението на съветските моряци по реките и крайбрежието на моретата, можем да си представим онази огромна работа, която е извършена от военноморския флот за спечелване на победата над противника и ето защо, в днешния ден, когато целия съветски народ празнува денят на военноморския флот, моряците и командирите на този флот, могат да бъдат горди, че записали една от най-светлите страници в историята на братския руски съветски народ.

Заедно с тях, обаче, се гордеем и ние, моряците от воен-

ПОДПИСКА ЗА ФОНДА В. „НАРОДЕН ФЛОТ“

До 15 юлий 1946 год. в уредничеството на вестника са постъпили за подпомагане материално списването на вестника общо 80,727 лв.

От чиновите при щаба на Морските войски, сумата 4,530 лв.

Всичко към 28.VII . 85,257 лв.

Уредничеството се надява и други четци да подпомогнат материално в. „Народен флот“.

Мощният народен флот е сигурна и надеждна опора на нова демократична България

но-морския флот на О. ф. България, че бяхме щастливи да вземем, макар и на края с нашите малки сили и средства участие, съвместно с прославените съветски моряци в ддйствията по Дунава и Черно море.

Ние се радваме, гордеем се и даваме обещание в денят на Съветския военноморски празник, че никога повече в живота си не ще се разделим от нашите братя славяни-червенофлотците.

Българските моряци поздравяват сърдечно и братски героите от Съветския флот по случай техния боен празник.

До пожелаем още по-славни победи на прославените герои от Съветския флот.

Капитан II р. Ганчо Георгиев

Развитието на революционните събития в Черноморския флот през 1905 година намериха Шмидт вече в значителна степен морално подготвен. Той не всякога е уверен в това, следва ли да се прилага насилие в борбата за свободата, не си представял още съвсем ясно и отчетливо пътя на тази борба, като понякога се обърквал отстъпвайки на либералните си предразсъдъци. Но Шмидт, мечтеем отдавна за социализма, за републиката, организира „съюз на офицерите приятели на народа“, и все повече се увлича от разгарящото се движение на работниците, моряците и войниците и сам става един от най-значителните бойци на това движение в Севастопол.

На събрания, на стихийно възникващите на Севастополските булеварди и работническите квартали митинги, въздушните речи на Шмидт предизвикали сълзи от възторг и буря от ентузиазъм. Когато царските джандарми открили огън върху една от тези широки демонстрации и убили шест човека, на погребението на жертвите от този разстрел се събрал и тридесет хиляди човека. При братската могила в гробищата излязъл с реч Шмидт. Неговите думи дълбоко потресли всички присъстващи и прогърмали по цяла Русия. Лейтенант Шмидт се закле да отдаде цялата си душа, целия си живот, в борба за свобода. И заедно с него се заклевали хилядите моряци, работници и войници, жени, юноши и старци. Те повдигали и размахвали след Шмидт ръце и извиквали думите на клетвата, а мнозина неиздържайки напрежението на гнева, радостта и въздушевлюението, високо плачели.

Ленин и Сталин учеха болшевиките още от първия ден на

М. Чарний ЛЕЙТЕНАНТ П. П. ШМИДТ (40 години от неговата смърт—продължение от брой 33)

съществуването на партията, че възстание—това е изкуство и наука, че то трябва да се изучава, подготвя и организира, така, както се организира една сложна военна операция. Но по време на възстанието на Черноморския флот есен-та 1905 година почти всички болшевики били „иззети“ от Севастопол от страна на царската джандармерия. Меншевиките пък се боели от възстанието и употребявали големи свои усилия за това щото, с думите за прерастането на движението в „естествено и планомерно нарастване на събитията“, да отклонят масите от решителните действия. Но движението расло с стихийна сила, без да обръща внимание на плетящите се в краката му меншевики.

Движението се прехвърлило от брега, на корабите. На някой от тях били вече издигнати червени знамена, а кръстосвача „Очаков“ стои в центъра на възстанието.

Царските слуги в Севастопол били изплашени до смърт, но с всеки пропуснат час на забавяне и благодушие от страна на революционерите, идвали на себе си, окуражавали се и ставали по-дръзки.

Контра-революцията затегнала силите си и вземала мерки. Една от тези мерки била неусетното и мъчително разоръжение на корабите.

Когато Шмидт се явил на „Очаков“, поканен там от революционерите моряци, той изведнаж видял, че по същество кораба е разоръжен. Затворите и ударниците на оръдиата били снети и отнесени. Можели да действат само две оръдия. Си-

лите били неравни, но работата отишла вече твърде напред, и ако предстоял бой, то Шмидт не бил от тези които бягат и се отклоняват от него, макар и да знаел какво, че самодържавието е много посилно и че в случай на неуспех на възстанието, то неговите участници ги чака жестоко наказание.

Без да гледа на всичко това, той тръгнал след моряците и приел върху себе си командването на революционните сили. Флота е длъжен да служи на народа, казал Шмидт. Волята на народа е свята за мене. Моряците възстанали и Шмидт можел да бъде само с тях. На 15 ноември 8 часа сутринта, под звуците на музиката и виковете „ура“ на „Очаков“ бил издигнат червения флаг и сигнала „Командам флота, Шмидт“.

Ако сигналите на сърдцата можеха да се четат така както тези на семафора, то на „Очаков“ веднага биха прочели и биха чули развълнуваните удари на милионите сърдца от разните краища на цялата страна. Цяла Русия отговаряла на сигналите на „Очаков“: „Виждам ясно“ и затаила диханието си, чакала развитието на събитията.

В същата пък Севастопол към „Очаков“ се присъединили десетина малки кораби и някои флотски услуги. Но те както вече се каза, били почти без оръжие, а контра-революцията разполагала с големи количества оръдия и картечници.

Държането на Шмидт в този неравен бой може да се определи само с една проста и всеобемаща дума: героическо. Шмидт взел със себе си на командния мост единствения си

син и продължава и да стои на това място до последната минута, командвайки, отразяващ ударите, гриещ се за моряците. Когато кръстосвача получил вече повече от петдесет пробойни, потънал цял в огън и всяко съпротивление по-нататък било съвършено невъзможно, той заповядал на своите хора да се хвърлят във водата и сам, заедно с Частник и Антонеско, напуснали горящия кораб последни.

В февруарий 1906 год. царските власти организирали бърз съд над Шмидт, Частник, Антонеско и още 37 участници във възстанието. За да намалят интереса, за да скрият процеса и да го отдалечат повече от революционния Севастопол, палачите избрали за съда град Очаков. Но глухата паланка Очаков не можа да заглуши спомена за революционния кръстосвач „Очаков“. Цяла Русия напрегнато и разваляващо следише за това което става в съда.

Смъртта заплашвала Шмидт и неговите другари. Адвокатите му предлагали да се позове на своята болест (той действително бил човек със слабо физическо здраве), намеквали за възможността на някои малки компромиси пред съда, което би му спасило живота, но той отхвърлил всичко това твърдо и решително. Той вървял на подвиг с ясно и гордо съзнание. Той изпълнявал своя дълг в служба на своя народ и го изпълнил до край.

Шмидт писал на сестра си: „Чака ме участ достойна за честния човек... моята смърт ще даде своите плодове и в това аз намирам примирение,

спокойствие и кураж“.

Този човек с голямо сърдце, с романтични мечти, с могъща воля, знаейки че стихията на революцията го е издигнала на голяма висота.

Тази висока позиция изисквала от него велико и последователно до края мъжество, гордо презрение към палачите, смел призив, който да прозвучи в цял свят за голяма сила на искреността на човека, който отива несъмнено и доброволно към смъртта. И той изпълнил този подвиг самоотвержено и до край.

Той писал от своя карцер: „В моето дело имаше много грешки и неуредици, но смъртта ще довърши всичко и тогава, увенчано с разстрела, моето дело ще стане безупречно и съвършено. Аз съм проникнат от важността и значението на моята смърт и затова отивам към нея бодро, радостно и тържествено...“

Той запазил това величие на духа си и до последната минута на жертвения стълб в Березан, като ободрявал и другарите си.

Ленин нарекал възстаналите в 1906 г. Севастополски моряци и войници „Армия на свободата“. Тази армия на свободата, била още недостатъчно силна и организирана в това време и понесла поражение. Но тя не можеше в края на краищата да не победи. В това Шмидт и неговите другари дълбоко вярваха. Тяхните дела и жерви сложиха основата на великата народна победа от 1917 година.

Светлия образ на лейтенант Шмидт, загинал преди четиридесет години, вдъхновява и сега и за дълго още ще вдъхновява сърдцата на нашите хора със своя пример на светло мъжество, благородство, самоотвержена любов и преданост към народа.

Народен флот

ПОЕЗИЯТА НА НИКОЛА ЙОНКОВ ВАПЦАРОВ

„Борбата е безмилостна жестока
разстрел и след разстрела червей.
Това е толкова просто и логично.
Но в бурята ще бъдем пак с тебе,
народе мой, защото се обичаме“

В тия стихове от предсмъртната песен на Никола Йонков Вапцаров, като чели е цялата му поезия.

Борба и обич и смърт—и всичко това е и „просто и логично“. Обич към народа, към потиснатия и пострадалият народ, който носи в себе си строителните сили на бъдещето.

И борба „безмилостна жестока“ за извоюване на това бъдеще. В тази борба Вапцаров се хвърли с целия жар на любящото си и борческо сърдце. На нея той отдава младостта си, поезията си, и живота си.

След Ботева, той е единственият, които така цялостно обмисля борческия патос на поезията си с здраво идеологично виждане на нещата и с жизнения подвиг на революционера.

Пътят на неговият живот е здраво вплетен в жестоките социални противоречия на преди 9-о септемврийската епоха. Тези противоречия определят неговата съдба. Като Ботева,

Вапцаров знае, че при така сложилите се обстоятелства, среден път няма. Револуционната разправа е логичният край на сменящите се с шеметна бързина общественни и международни отношения. Класическата картина на барикадният бой се очертава в съзнанието му като неизбежен предел между старото и новото.

И в този двубой, той е в първите редици на борбата, на страната на свободата и напредъка. Той воюва на страната на човека срещу силите на безправията, на потисничеството, на човеконенавистничеството, той воюва против фашизма.

Както Ботева, и Вапцаров вижда смъртта, неумолимо застанала на жизнения му път. И като него и от смъртта си той изковава оръжие против врага. Това оръжие е в примера на неговия подвиг. То е и в силата на революционната му поезия.

Затова в неговите стихове с такава дълбочина и непосредственост е изпят на всички гами устремът на борещето се човечество.

Чудно хубави са тия стихове!

В тях има такава нежност, която може да блика само от сърдцето на истински обича-

щия човек. В тях има и такава твърдост, стоманената твърдост, която окрепва закаления борец в твърдия му път.

Стиховете на Вапцаров огласяят поривите на вечния романтичен унес на човека по красивото и непостижимото —

По „онзи див копнеж по Филипините,
По едрите звезди на Фамагуста“ . . .

Но тази романтика е обхваната от здравата рамка на стила на съвременната действителност:—

„Това е новата романтика, която
се ражда
и одобрява своя плът.
и въплотена в самолетно
ято
обхожда днес
от край
до край
света“

Романтика, която блика от цялото същество на младия човек и романтика, която е подчинена на здравата идеологична ориентация на един реалистичен и революционен подход към действителността.

От тук и дълбоко човечния и социален характер на поезията на Никола Йонков Вапцаров.

П. М.

НИКОЛА ЙОНКОВ ВАПЦАРОВ—МОРЯКА

Възпитаник на Народното военно-морско у-ще 26 випуск
Народен поет и борец срещу фашизма. Застрелян на 23 юлий 1942 год. в София, в стрелбището на Ш. З. О.

ЧРЕЗ МОРЕТО ЗА ТЯСНА И ВЕЧНА ДРУЖБА С ГОЛЕМИЯ НИ СЛАВЯНСКИ БРАТ—СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ

ЕДИН ДЕН БОЙНО МИНОЧИСТЕНЕ

Затихна и последния гърмез на великите сражения. Но на Дунава продължават да се чуват все нови и нови мощни взривове. Там работят моряците миночистачи, очистиращи плавателния път от мини и осигуряващи безопасността за нашите кораби и транспорт. Много подвизи извършват моряците от миночистачните кораби, много пъти те проявяват чудна самопожертвувателност и храброст в борбата с мините.

Минното чистене е много трудна и опасна работа. Всеки моряк, подофицер и офицер, трябва да притежава изключително безстрашие и опитност, големи познания и находчивост. Миночистачите от ранно утро до късна вечер, при особено трудни условия, в дъжд и вятър, при лошо въздушно, търсят мините, намират ги и ги онищожават.

Един ден бойно миночистене! С какъв упорит труд за моряците миночистачи е изпълнен той.

Разсъзва се. По тъмно-синьото небе една след друга постепенно загасват звездите. На изток се появява червена светлина. На миночистачните кораби вече кипи голямо оживление. Моряците мотористи, миньори и кърмачи работят около поверените им механизми, подготвят ги за предстоящи трудов ден. Прозвучава бойна тревога. Моряците бързо застават по своите бойни постове и малките кораби, снамайки се от вързала, се отправят за изпълнение на бойната задача. Наредени по три на установени междини и разстояния група от група, те бързо се движат напред. Ето, наблюдават минната банка. Никой не знае точно колко мини има там. Моряците обаче са про-

никнати само от едно желание — да почистят плавателния път и нито една мина да не остане не взривана.

Първи дойдоха над минното поле миночистачите на Козирин, Ляпунов и Тимофеев. Настроението на моряците е повишено. Те работят с голямо напрежение и внимание. Миньорите подофицери Еремеев, Моженков и старши моряка Кулагин стоят на кърмата на своите кораби и с нетърпение очакват сигнала, за да започнат да подпалват бикфордовият шнур и да хвърлят бомби във водата...

Бомбите са хвърлени. Минават мъчителни минути на очакване. Изведнаж зад кърмата, едновременно с малките взривове, под водата се повдигна грамаден фонтан от вода. Скоро след него се раздадоха втори и трети мощни взривове, вдигащи грамадни фонтани вода. Грохотът от взривовите се понесе по Дунава, известявайки за спечелената победа от моряците миночистачи.

Боевата сметка е открита. В този ден на командирската рубка се появиха червени звезди, в средата на които на бял кръг с черни букви бяха написани цифри, които показваха количеството на очистените мини.

На един от миночистачните кораби служи моряка Пядченков. Той има вид на тих и сrameжлив младеж, но каква изключителна енергия, каква храброст и издържливост се крие в неговата младежка моряшка душа.

Близко до борда на миночистача се взрива мина. Грамаден стълб вода и кал се вдигна във въздуха. В това време

картечара комсомолец Пядченков беше на вахта на горната палуба. С голяма сила въздушна вълна го грабна и хвърли зад борда във водата. За миг той загуби съзнание. Но когато падна в хладната дунавска вода, отведнаж дойде на себе си. И започна той борбата за своя живот. Силното течение понесе храбрият комсомолец надолу. Скоро той попадна във водовъртеж, който го завъртя във водите на кипящия Дунав, увлече го в дълбочината, а след това изхвърли на повърхността. Минават минутите, продължава борбата със смъртта. Пядченков не загубва присъствие на духа. Оценявайки обстановката в която попадна, със силни удари на ръцете си, той ловко се откачи от водовъртежа и уверено заплава към брега.

Притеклите се на помощ пехотинци се възхитиха от голямото самообладание на моряка. И когато излезна от водата, всички го посрещнаха с поздравления и възклицания:

—Храбрец! Ето това се казва моряк!

Пядченков победи водната стихия.

Мината е много опасен враг. Не знаеш къде е скрита под водата и не знаеш кога ще се взриве. Гледаш към кърмата. Наоколо е тихо и спокойно. Обърнеш се, чуваш силен удар. Миночистача силно се накланя на единия си борд и след това започва да се люлее като люлка. Тогава моряците наискочват на палубата, снемат моряшките си шапки, викат „ура“ и с прегръдки и целувки се поздравяват един друг с новата победа. А кораба миночистач

се движи все по-напред, по определения му курс.

Но не винаги се случва всичко така, благополучно. По някога картината бива савсем различна. Ето, взрива се мина близо до кораба. След взрива на мината, водния стълб заля миночистача и изпълни кърмата с вода. Първи се хвърли да спасява кораба моряка миньор Алешин. Моряците започнаха бързо да изхвърлят водата от кораба. Скоро миночистача отново пое пътя на бойното миночистене.

През време на миночистенето, от взрива на мините мотора на кораба беше повреден. Миночистача остана без ход. Той е подхвърлен на страшна опасност. Мотористите Ковалев и Барабанов, не загубвайки нито секунда, се хващат на работа. Скоро те поправили мотора. И миночистача продължи изпълнението на своята задача.

Изключително упорство и издържливост прояви младия моряк Тайтанов. Когато магнитната баржа получи пробойна и започна да се пълни с вода и да потъва, той бързо се прехвърли на нея и със своето младо тяло запуши отвора. От нагъбената пробойна тялото му беше изподраскано, из раните течеше кръв, студената вода го вледеняваше, но не обръщайки внимание на това, той продължаваше да води борбата за спасението на пробитата баржа. След няколко минути на помощ му дойдоха и други моряци. Пробойната беше запушена и баржата се задържа над водата.

Вечерта, когато миночистачните кораби пристанаха до

брега, целия личен състав веднага се събра на митинг. Командира на флотилията, другаря Бандаренков поздрави моряците, подофицерите и офицерите за спечелената победа над коварните врагове — магнитните мини.

—Но много работа ни предстои още—каза той—в много кратък срок трябва да очистим плавателния път от мини. От нас се изисква висока дисциплина и организираност, ние трябва да напънем всички свои сили...

Вечерта настъпи незабелязано. Слънцето отдавна се беше скрило зад хоризонта. Наоколо е тихо и спокойно. От близката къдръва зелена горичка се чува само монотонната и нестихваща песен на непознатата птичка. След изпълнения с толкова напрежения трудов ден, моряците сплязоха на брега. Те насядаха в тесен кръг. Организатор и инициатор на културния отход на бойците стана Лягно. Той е известен като голям майстор на акордеона, хубавото пеене и танцуване. И ето, любимата моряшка песен „Вечер на рейда“, отначало тихо, а след това подета с пълно гърло от всички, се понесе надалеко по брега, по горите и възвишенията на усмирените унгарски равнини.

Много родни песни изляха моряците на тихия бряг.

И когато звездната нощ се спушна над Дунава, моряците и подофицерите, весели и засмени, се прибраха по своите миночистачи, изпълнени със сила и решителност, утре още по-упорито да продължат своята, толкова много отговорна бойна работа.

Превел от руски: Попилиев.